ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **Ing. B. M.**, zastoupený Mgr. Václavem Strouhalem, advokátem se sídlem Přátelství 1960, Písek, proti žalovanému: **Policejní prezident**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 3. 2015, č. j. PPR-18561-12/ČJ-2014-990131, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 10. 2018, č. j. 8 Ad 10/2015 – 39,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 10. 2018, č. j. 8 Ad 10/2015 – 39 **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 3. 2015, č. j. PPR-18561-12/ČJ-2014-990131 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na nákladech řízení o žalobě a o kasační stížnosti částku 18 200 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce advokáta Mgr. Václava Strouhala.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 3. 2015. Tímto rozhodnutím byla podle § 77 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“) prohlášena nicotnost rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech kázeňských č. j. PPR-18561-8/ČJ-2014-990131 ze dne 15. 9. 2014.

[2] Žalovaný zjistil, že žalobce podal dne 26. 5. 2014 odvolání proti rozhodnutí ředitele Pyrotechnické služby ve věcech kázeňských číslo 6/2014 ze dne 9. 5. 2014 pouze faxem a průvodním e-mailem bez zaručeného elektronického podpisu a toto podání nedoplnil v zákonem stanovené lhůtě způsobem požadovaným v § 175 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen *„služební zákon“*), ale až 15. 7. 2014. Na takovéto podání je dle názoru žalovaného nutno hledět jako na písemnost bez právního významu a lze tak konstatovat, že odvolání ve věci vůbec nebylo podáno. V důsledku výše uvedeného dospěl žalovaný k závěru, že první náměstek policejního prezidenta neměl pravomoc rozhodovat jako odvolací orgán a byl tedy ve věci absolutně věcně nepříslušný.

[3] Městský soud při posouzení věci dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je zákonné. Vady řízení dovozované žalobcem, spočívající v tom, že nebyl před vydáním rozhodnutí seznámen s obsahem spisu, považoval za nevýznamné, neboť žalovaný obsah spisu od skončení řízení ve věcech kázeňských nijak nedoplňoval. I když tedy postup žalovaného neodpovídal § 174 odst. 1 písm. b) služebního zákona, neměla tato vada vliv na zákonnost rozhodnutí. K návrhu žalobce na provedení důkazu výslechem svého předchozího zmocněnce Mgr. A. L. k otázce včasného doplnění odvolání se soud explicitně nijak nevyjádřil, ba ani nezmínil, že by takový návrh byl učiněn. K právní otázce nicotnosti rozhodnutí pak uvedl, že otázka aplikace ustanovení § 92 správního řádu se netýká napadeného rozhodnutí, ale rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta, a nemůže být proto posuzována v tomto řízení. Z jakých důvodů by měla být tato otázka při přezkumu uvedeného rozhodnutí řešena za situace, kdy první náměstek policejního prezidenta o odvolání meritorně rozhodl, soud neobjasnil. Proč považuje ve shodě s žalovaným toto rozhodnutí za nicotné, městský soud rovněž neuvedl. Pouze nad rámec věci poznamenal, že není dán žalovaným tvrzený nedostatek pravomoci a tudíž ani absolutní nedostatek věcné příslušnosti prvního náměstka policejního prezidenta, nicméně k této skutečnosti nelze přihlížet, neboť žalobce v tomto směru námitku neuplatnil.

[4] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Konkrétně namítá, že skutková podstata, z níž správní orgán při posouzení věci, konkrétně otázky včasného doplnění odvolání, vycházel, nemá oporu ve spise, či je s ním v rozporu. Dle tvrzení stěžovatele bylo odvolání předchozím zástupcem stěžovatele Mgr. A. L. osobně doručeno k rukám služebního funkcionáře. V souvislosti s touto otázkou přitom nebylo stěžovateli umožněno před vydáním rozhodnutí seznámit se s obsahem spisu. Pro tyto vady měl městský soud napadené rozhodnutí zrušit. Stěžovatel dále dovozoval i vady řízení před městským soudem, který odmítl provést k uvedené skutkové otázce navrhovaný důkaz výslechem původního zástupce stěžovatele s odůvodněním, že otázku včasnosti podaného odvolání nebylo možno řešit v tomto řízení. V důsledku výše uvedených pochybení pak žalovaný i městský soud nesprávně posoudili právní otázku nicotnosti rozhodnutí. K tomu stěžovatel dále uvedl, že i kdyby bylo odvolání doplněno opožděně, jak tvrdí žalovaný, mělo by být zamítnuto rozhodnutím podle § 92 správního řádu, v žádném případě by tedy nemohlo být rozhodnutí náměstka policejního prezidenta nicotné. Navrhl proto, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena městskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s právním názorem městského soudu. Dále upozornil na § 209 služebního zákona, který je ustanovením speciálním, a proto nelze aplikovat § 92 správního řádu. Podle tohoto ustanovení „*K zániku práva z důvodu, že nebylo ve stanovené lhůtě vykonáno, dochází kromě jiného v případě § 190 odst. 1 služebního zákona, i když není v řízení namítán.*“ Vzhledem k tomu, že stěžovatel nepodal proti prvostupňovému rozhodnutí v zákonné lhůtě odvolání, respektive nebylo v této lhůtě řádně doplněno, stalo se toto rozhodnutí pravomocným. Prohlášením nicotnosti rozhodnutí náměstka policejního prezidenta o odvolání tak do práv stěžovatele již nebylo nijak zasaženo. Navrhl proto, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

[6] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu uplatněných stížnostních bodů a po posouzení věci dospěl k názoru, že kasační stížnost je v plném rozsahu důvodná. Každá z námitek uplatněných stěžovatelem by totiž sama o sobě vedla ve výsledku ke zrušení tohoto rozsudku. K jednotlivým námitkám uvádí Nejvyšší správní soud následující.

[7] První námitka stěžovatele se týká porušení § 174 odst. 1 písm. b) služebního zákona, tedy toho, že před vydáním rozhodnutí nebyl seznámen s obsahem správního spisu a neměl možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Městský soud sice přisvědčil názoru, že žalovaný v tomto směru pochybil, měl však za to, že uvedené pochybení nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť obsah spisu byl totožný jako v době, kdy ve věci rozhodoval první náměstek policejního prezidenta. Tento právní názor Nejvyšší správní soud nesdílí. Na řízení podle § 77 odst. 2 správního řádu (dříve § 78 odst. 1) se vztahují veškerá pravidla části druhé správního řádu, včetně jeho § 46 odst. 1 a § 36 odst. 3 (viz též § 77 odst. 3, věta za středníkem, dříve § 78 odst. 1, věta za středníkem) správního řádu.

[8] Ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu je ve větě první obsahově shodné s výše citovaným ustanovením služebního zákona, ten navíc explicitně uvádí i právo účastníka vyjádřit se ohledně podkladů a důkazů též ke způsobu jejich zjištění, případně navrhnout jejich doplnění. Jestliže základní skutkovou okolností, na níž je napadené rozhodnutí postaveno, je absence doplňku odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, který by byl podán v zákonem stanovené lhůtě, bylo základní povinností žalovaného dát stěžovateli příležitost se k této skutečnosti před vydáním rozhodnutí vyjádřit a umožnit mu, aby uplatnil svá tvrzení a aby k prokázání skutkového stavu navrhl důkazy. Návrhy na doplnění dokazování se pak stěžovatel marně snažil uplatnit v průběhu řízení před městským soudem, je tak zřejmé, že tohoto práva chtěl využít. Jestliže žalovaný předepsaným způsobem nepostupoval, dopustil se hrubého pochybení majícího zásadní vliv na zákonnost jeho rozhodnutí. Lze tak souhlasit se stěžovatelem, že již pro tuto vadu měl městský soud, pokud se bez dalšího ztotožnil s právním posouzením otázky nicotnosti ze strany žalovaného, napadené rozhodnutí zrušit. To však neudělal a tím naplnil kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[9] Stejně tak městský soud pochybil ohledně vypořádání návrhu na doplnění dokazování výslechem předchozího zástupce stěžovatele. Soud zajisté není povinen důkazním návrhům účastníků vždy vyhovět, pokud to však neučiní, je povinen v odůvodnění svého rozhodnutí objasnit, proč nepovažoval provedení navrhovaných

důkazů za potřebné pro rozhodnutí ve věci. Jak bylo již uvedeno výše, žádné vypořádání důkazních návrhů odůvodnění rozsudku městského soudu neobsahuje. Také tato vada by byla samostatným důvodem pro zrušení napadeného rozsudku, tentokráte z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[10] Výše uvedené hodnocení by platilo i v případě, kdyby Nejvyšší správní soud vycházel pouze z toho, co zaznělo při jednání městského soudu dne 16. 10. 2018, tedy že „*soud má za to, že v této věci, při projednání této žaloby není provedení takového důkazu nezbytné, protože by jím nemohly být zjištěny skutečnosti, které souvisí s tím, zda tedy rozhodnutí policejního prezidenta o nicotnosti předcházejícího rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta je tedy v souladu se zákonem nebo nikoliv. Ta otázka včasnosti nebo správnosti podání toho odvolání bude mít jaksi prostor pro řešení při rozhodování o žalobě proti tomu samotnému rozhodnutí náměstka policejního prezidenta,*“. Citovaný názor městského soudu na uvedenou otázku je nesprávný. Na tomto místě je třeba znovu připomenout, že otázka, zda bylo odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně doplněno stěžovatelem včas či nikoliv, byla rozhodující pro úvahy žalovaného o nicotnosti rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta, jenž o odvolání rozhodoval. Primárně by tedy měla být řešena v tomto soudním řízení.

[11] Uvedená otázka by zajisté mohla mít význam i pro řízení o žalobě proti rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta (zde hlavně v souvislosti s tím, zda bylo na místě rozhodnout meritorně, anebo procesně při aplikaci ustanovení § 92 správního řádu, a zda lze za této situace považovat za zákonný jeho *„poloprocesní“* výrok učiněný s odkazem na § 190 odst. 8 služebního zákona). Pokud se však městský soud ztotožnil s právním posouzením otázky nicotnosti ze strany žalovaného, mohl být odkaz na souběžně probíhající soudní řízení relevantní pouze sekundárně a až poté, co by z výše uvedeného hlediska byla posouzena samotná právní existence tohoto rozhodnutí.

[12] K předchozím odstavcům Nejvyšší správní soud podotýká, že všechny výše uvedené vady nabývají na významu pro rozhodnutí ve věci za situace, kdy jak žalovaný, tak (pravděpodobně) i městský soud vycházeli z premisy, že rozhodnutí o odvolání, které nebylo učiněno v předepsané formě a včas doplněno, a na něž se tudíž hledí, jako by vůbec nebylo podáno, je v důsledku toho nicotné. Jak bude ovšem rozebráno níže, ani tato premisa není v projednávané věci správná.

[13] K tomu Nejvyšší správní soud úvodem předesílá, že úvaha městského soudu k této otázce je zcela nedostatečná a dílem i zjevně nesprávná. Především je nutno zdůraznit, že k nicotnosti správního rozhodnutí přihlíží soud z úřední povinnosti, tj. i za situace, kdy ji žalobce sám nedovozuje (viz § 76 odst. 2 s. ř. s.). Tím spíše uvedená zásada platí v případech, kdy je nicotnost rozhodnutí vlastním předmětem sporu. Posouzení této otázky tak není závislé na námitkách účastníka řízení, případně na jejich rozsahu či obsahu, uvedenou otázku zkoumá soud sám ze všech hledisek připadajících v úvahu. Pokud tedy městský soud dospěl k závěru, že *ratio decidendi* rozhodnutí žalovaného neobstojí, neboť rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta není zatíženo vadou nedostatku pravomoci či věcné příslušnosti, avšak zároveň k této vadě nepřihlédl, neboť nebyla součástí žalobních námitek stěžovatele, dopustil se uvedeným postupem hrubého

porušení základních procesních pravidel soudního přezkumu, které ve svém důsledku vedlo až k odepření spravedlnosti.

[14] Ve stejném duchu se pak městský soud vyhnul objasnění, proč tedy a z jakých důvodů považuje přes všechny výše uvedené skutečnosti rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta za nicotné, a co jej vlastně vedlo k zamítnutí žaloby. V tomto bodu je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Opět se jedná o naplnění důvodu kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., dílem též o nesprávné posouzení právní otázky ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Vzhledem k tomu, že k eventuální nicotnosti správního rozhodnutí musí soud přihlédnout z úřední povinnosti nejen v řízení žalobním, ale i v řízení o kasační stížnosti [viz § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.], nebrání faktická nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu v tomto bodu tomu, aby se ke sporné otázce nicotnosti rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta vyjádřil Nejvyšší správní soud sám, a to i s přihlédnutím k zásadě rychlosti a hospodárnosti řízení.

[15] K tomu uvádí Nejvyšší správní soud následující.

[16] Podle § 77 odst. 1 správního řádu ve znění účinném ke dni rozhodnutí žalovaného je nicotné rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotnost z tohoto důvodu zjišťuje a rozhodnutím prohlašuje správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který nicotné rozhodnutí vydal.

[17] Podle § 77 odst. 2 správního řádu ve znění účinném ke dni rozhodnutí žalovaného je dále nicotné rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Nicotnost z těchto důvodů vyslovuje soud podle soudního řádu správního.

[18] Jak vyplývá z výše uvedeného, je řízení o prohlášení nicotnosti nástrojem k odstranění těch nejzávažnějších vad, jimiž jsou postižena formální rozhodnutí správních orgánů, a to svojí povahou takových, že úkon, který správní orgán učinil, nelze považovat v důsledku zjištěné vady vůbec za správní akt, tj. projev výkonu pravomoci správního orgánu v právním smyslu, ale za paakt, který není způsobilý vyvolat žádné právní následky. Nicotnost nemůže být zhojena uplynutím času, proto také výše citovaná ustanovení neobsahují žádnou lhůtu, dokdy je možné řízení zahájit, eventuálně rozhodnutí o prohlášení nicotnosti vydat. Na straně druhé však zákon poměrně úzce vymezuje rozsah vad, které nicotnost rozhodnutí zakládají, a to především s ohledem na skutečnost, že prohlášení nicotnosti, které působí *ex tunc,* může s velkým časovým odstupem zasáhnout do právních poměrů účastníků řízení, kteří do té doby považovali rozhodnutí za validní, a tím výrazným způsobem nabourat princip právní jistoty a předvídatelnosti práva, jenž patří k základním pilířům fungování práva. To je také důvod, proč zákonodárce koncipoval jako znak nicotnosti primárně pouze absolutní věcnou nepříslušnost správního orgánu (v kterémžto pojmu je zahrnut i nedostatek jeho pravomoci), nikoliv pouhý nedostatek funkční, eventuálně místní příslušnosti.

[19] Z tohoto pohledu by tedy jistě bylo nicotné rozhodnutí, jímž by správní orgán rozhodl ve věci, o níž pravomoc rozhodovat je zákonem svěřena soudu, a za nicotné by pak bylo možno považovat také rozhodnutí, v němž by správní orgán rozhodl zcela mimo okruh své věcné působnosti (např. pokud by stavební úřad uložil někomu pokutu za špatné parkování). Nicotné by naopak nebylo rozhodnutí, v němž by správní orgán pouze překročil meze své působnosti osobní (např. pokud by obecní úřad uložil pokutu za špatné parkování příslušníku bezpečnostních sborů).

[20] V projednávané věci však podmínky pro prohlášení nicotnosti (i pokud by platil dosud sporný skutkový stav) podle § 77 odst. 1 správního řádu nebyly splněny. Není pochyb o tom, že věci služebního poměru patří do okruhu působnosti služebních funkcionářů Policie ČR, včetně prvního náměstka policejního prezidenta, jmenovaný má pravomoc v těchto věcech rozhodovat a v rámci odvolacího řízení je k takovým rozhodnutím funkčně a potažmo i věcně příslušný. Je tedy na první pohled zřejmé, že rozhodovací důvody napadeného rozhodnutí žalovaného neobstojí, což ostatně konstatoval i městský soud. Problém spočívá spíše v tom, jak hodnotit rozhodnutí tohoto služebního funkcionáře za situace, kdy má jeho nadřízený za to, že odvolání nebylo *de iure* podáno a není zde tedy žádné odvolací řízení, pro jehož vedení by byl jmenovaný funkčně příslušný a v němž by mohl svoji pravomoc uplatnit. Nejvyšší správní soud nevylučuje, že i v tomto případě by za určitých okolností mohla taková vada způsobit nicotnost rozhodnutí, nejednalo by se však o nicotnost podle § 77 odst. 1 správního řádu ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí policejního prezidenta, ale nejvýše o nicotnost podle § 77 odst. 2 tohoto zákona, kterou však v rozhodné době mohl vyslovit jen soud.

[21] Vzhledem k tomu, že v průběhu soudního řízení došlo k přechodu pravomoci prohlásit nicotnost z důvodů uvedených v § 77 odst. 2 správního řádu (nyní § 77 odst. 1, věta druhá) ze soudu na správní orgán a že řízení před správním orgánem bude pokračovat, posoudil Nejvyšší správní soud otázku nicotnosti rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta i z tohoto hlediska.

[22] Na rozdíl od ustanovení § 77 odst. 1 správního řádu, které cílí na nedostatky v kompetenci správního orgánu, bylo ustanovení § 77 odst. 2 správního řádu zaměřeno spíše na vady rozhodnutí samotného. Vzhledem k tomu ovšem, že nicotnost je především doktrinální pojem a v jednom ustanovení zákona nelze taxativním způsobem postihnout všechny varianty vad, které nicotnost rozhodnutí způsobují, mělo ustanovení § 77 odst. 2 správního řádu v závěru „*zbytkovou*“ definici nicotnosti ve slovech „ *anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.*“ Tato formulace byla převzata i do současného znění § 77 odst. 1, věta druhá, správního řádu.

[23] Nejvyšší správní soud má za to, že pokud by bylo možno v souvislosti s absencí odvolání uvažovat o nicotnosti rozhodnutí o odvolání, spadal by takový případ právě pod toto ustanovení. Komentářová literatura (např. Jemelka, Pondělíčková, Bohadlo – Správní řád, Kometář, str. 262) pak k posledně uvedenému důvodu nicotnosti uvádí v obecné rovině jako příklad absolutní nedostatek formy, absolutní nedostatek právního podkladu či absolutní absenci vůle správního orgánu rozhodnutí vydat. Pokud by tedy např. odvolací správní orgán vydal „*rozhodnutí o odvolání*“, aniž by mu předcházel jakýkoliv úkon

některého z účastníků, který by mohl iniciaci takového konání odůvodnit, byly by úvahy o naplnění jedné z výše uvedených podmínek pro prohlášení nicotnosti (nedostatek právního podkladu v absolutní míře) namístě.

[24] Taková situace však v projednávané věci nenastala. Jak bylo poznamenáno už v úvodu, stěžovatel adresoval příslušnému služebnímu funkcionáři dne 26. 5. 2014 faxové podání, jež bylo označeno jako odvolání, a potvrdil je téhož dne e-mailem, avšak bez zaručeného elektronického podpisu. Podle dosavadních skutkových zjištění stěžovatel toto podání předepsaným způsobem nedoplnil ve lhůtě 3 dnů, jak mu ukládá § 175 odst. 1 služebního zákona, učinil tak po upozornění předsedy senátu poradní komise policejního prezidenta (který zjevně neměl pochybnosti o autenticitě prvotního úkonu) až dne 15. 7. 2014. Služební zákon neupravuje výslovně právní následky skutečnosti, že podání, které nebylo učiněno v předepsané formě, nebylo též ve stanovené lhůtě doplněno, eventuálně bylo doplněno opožděně. Proto, stejně jako v případě uvedeném v § 36 odst. 4 správního řádu, i zde platí, že k podání, které nemá předepsanou formu a není v zákonem stanovené lhůtě řádně doplněno, se nepřihlíží. Ustanovení § 209 služebního zákona, na něž poukazuje žalovaný ve svém vyjádření, na řešení této otázky nedopadá, neboť v obecné rovině upravuje poněkud jinou problematiku – právní následek skutečnosti, že v zákonem stanovené lhůtě nebylo podáno odvolání. To však nebylo v projednávané věci sporné.

[25] Z hlediska výše uvedeného tak pochybení prvního náměstka policejního prezidenta spočívalo pouze v tom, že k úkonu stěžovatele přihlédl a na jeho základě konal, ač tak za dosud zjištěných skutkových okolností učinit neměl. Nepochybně se v takovém případě jednalo o zjevnou nezákonnost, a tedy o důvod k zahájení přezkumného řízení podle § 193 odst. 1 služebního zákona, řízení o prohlášení nicotnosti však nebylo na místě. Nejvyšší správní soud přitom ponechává stranou další spornou otázku, jak měl tento služební funkcionář samostatně naložit s podáním stěžovatele ze dne 15. 7. 2014. neboť ta bude řešena v jiném soudním řízení.

[26] K tomu Nejvyšší správní soud jen poznamenává, že z neuspořádaného a chaoticky vedeného správního spisu nelze dostatečně určitě zjistit, zda žalovaný řízení o nicotnosti způsobem předepsaným v ustanovení § 46 odst. 1 správního řádu vůbec zahájil. Toto řízení, jak už bylo uvedeno výše, totiž není řízením, kde by rozhodnutí mohlo být prvním úkonem správního orgánu. Pokud tomu tak nebylo, bylo by možno při aplikaci stejného myšlenkového schématu, jaký použil žalovaný (při absenci návrhu či úkonu, který by zahajoval řízení), uvažovat o nicotnosti jeho vlastního rozhodnutí. K takovýmto krajním úvahám však Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedený rozbor problematiky nicotnosti nepřistoupil.

[27] Závěrem Nejvyšší správní soud shrnuje, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze je zatížen vadami podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b a d) s. ř. s., proto ho podle § 110 odst. 2 s. ř. s. jako nezákonný zrušil. Vzhledem k tomu, že procesními vadami i vadou nesprávného posouzení právní otázky nicotnosti je zatíženo též rozhodnutí žalovaného, zrušil Nejvyšší správní soud podle téhož ustanovení i toto rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem tak, že rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech kázeňských č. j. PPR-18561-8/ČJ-2014-990131 ze dne 15. 9. 2014 není nicotné.

[28] Stěžovatel měl ve věci úspěch, má proto vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení jak za řízení o kasační stížnosti, tak i za řízení o žalobě § (110 odst. 3 s. ř. s.). Náklady stěžovatele spočívají v nákladech jeho zastoupení advokátem Mgr. Václavem Strouhalem, který ve věci učinil tři hlavní úkony právní služby (sepsání žaloby, účast na jednání u městského soudu, sepsání kasační stížnosti). Za tyto úkony mu náleží odměna podle § 7 a § 9 odst. 2 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve výši 9 300 Kč (3 x 3 100 Kč), k nimž náleží náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 cit. vyhl. ve výši 900 Kč (3 x 300 Kč). Dále mu náleží náhrada zaplacených soudních poplatků za řízení o žalobě (3 000 Kč) a za řízení o kasační stížnosti (5 000 Kč). Úhrnem tak soud přiznal stěžovateli náhradu nákladů řízení ve výši 18 200,-Kč. Uvedenou částku je žalovaný povinen stěžovateli zaplatit do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce advokáta Mgr. Václava Strouhala.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 26. února 2021

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu